

Anna vpravo a Júlia vľavo. Dve odvážne a na svoj vek veľmi zrelé dievčatá...

ROK DOSPIEVANIA WWOOFUJÚ, STOPUJÚ A DOSPIEVAJÚ

Ruku na srdce. Pustili by ste svoje osemnásťročné deti na opačný koniec sveta cestovať, dobrovoľničiť, dospieť? Sú osemnásťroční ľudia ešte deti alebo sú to už zodpovední „skorodospelí“? Predtým, ako som stretla dve mladé dievčatá z Rakúska, bola moja odpoveď jasná: „Nie, nepustila by som. Nie, nie sú.“ Rozhovor s týmito dievčatami však zmenil môj názor.

Anna a Júlia si kládli rovnakú otázku ako každý stredoškolač – čo budem v živote robiť, prípadne čo chcem študovať. Obe boli veľmi nerozhodné. Keďže je to dôležitá životná otázka, vybrali si kompromisné riešenie – odišli na celý rok *woofovať* (dobrovoľničiť) na ekofarmy za nocľah a stravu) a cestovať po Austrálii a Novom Zélande.

Júlia pôsobila veľmi cieľavedome. Zdalo sa mi, že z tohto dobrodružstva chce vyťažiť maximum.

Chceli si to všetko dobre premyslieť alebo sa jednoducho nájsť. Dievčatá neboli ani zďaleka jediní *násťroční* Európania, ktorých sme na farmách stretli. Keď som sa zoznámila s týmito mladučkými slečnami, hlavou sa mi prehnalo asi tisíc otázok. Mám pocit, že to boli tie isté, aké nám kládli naši rodičia, keď sme im zahlásili, že odchádzame dobrovoľničiť s našimi deťmi na opačný koniec sveta. Annu a Júliu som preto dôkladne vyspovedala.

Prečo ste sa rozhodli dobrovoľničiť na ekofarmách?

Pretože s rozpočtom, ktorý sme na cestovanie mali, nám *woofing* pripadal ako najlepšia možnosť vycestovať. Samozrejme obe sa zaujímame o poľnohospodárstvo a farmárčenie. Zaujímá nás ekológia a v tomto smere si vieme samy seba predstaviť. (Vysvetľujú striedavo Júlia a Anna.)

Pred sebou máte ešte pol roka na Novom Zélande. Pol roka ste strávili v Austrálii. Prečo ste sa rozhodli pre tieto dve krajiny?

Pretože doteraz sme nikdy tak ďaleko a tak dlho necestovali. Na začiatok nášho prvého veľkého cestovania sme sa rozhodli, že začneme s krajinami, ktoré nemajú úplne rozdielnu kultúru, sú bezpečné a čisté.

Čo na vaše rozhodnutie odísť na opačnú stranu planéty povedali vaši rodičia?

Najprv boli chvíľu zaskočení, ale potom si zväžili, čo všetko nám také cestovanie môže dať a napokon nás podporili. Chcú pre nás len to najlepšie a uvedomujú si, že rok tu nám pomôže s angličtinou, posunie nás dopredu, naučíme sa byť samostatnejšie a, najmä, si uvedomujú, že to výrazne sformuje naše osobnosti.

Prezradili ste mi, že ste po celej Austrálii stopovali. Aj o tom ste pred odchodom povedali rodičom?

(Smiech.) Nie, bolo by toho príliš. Na začiatku sme to ani neplánovali. Prvé presuny sme riešili autobusmi. No potom sme sa stre-

tli s ďalšími mladými cestovateľmi, ktorí nám odporúčali stopovanie a presvedčili nás, že je to bezpečné. Raz sme sa teda odhodlali a zastavilo nám hneď prvé auto. Od vtedy sme už len stopovali.

Ste dve mladé a pekné dievčatá. Nebáli ste sa?

Samozrejme, v prvom rade sme vždy hľadeli na bezpečnosť. Nikdy sme nenastúpili do auta, v ktorom bol sám muž alebo niekto, kto nám jednoducho na prvý pohľad nese-

tri mesiace len dvakrát platili ubytovanie v *backpackerhosteli* (nenáročné ubytovanie pre cestovateľov, ktorí cestujú v autách prispôbených aj na spanie).

Stretli ste sa aj s nejakými negatívami, respektívne máte aj nejaké nedobré skúsenosti s *woofingom*?

Nie, nemali sme žiadne výrazne zlé skúsenosti. V jednom prípade sme boli na farme ako prví dobrovoľníci. Hostitelia ešte nevedeli ako majú k *wooferom* pristupovať.

Nepoužíval sa roky. Bolo nám tam aj chladno. Farmári sa ale snažili zabezpečiť nám teplé prikrývky a videli sme, že ich to trochu mrzí. No musíme tiež priznať, že nie sme veľmi náročné. Je to iné, ako cestovať s rodinou a deťmi. Nám stačí miesto, kde zložíme hlavu a dobré jedlo. Sme vďačné každému hostiteľovi.

Na Slovensku nie je bežné cestovať také diaľky v osemnástich rokoch. Čo by ste odkázali vašim rovesníkom v mojej krajine?

Aby sa nebáli a cestovali. V Rakúsku je bežné, že ľudia v našom veku sa pred nástupom do zamestnania alebo na vysokú školu rozhodnú najprv cestovať. Mladí ľudia sú viac otvorení novým veciam, skôr sa pripoja k rôznym aktivitám. Preto je to najlepší čas cestovať, spoznávať ľudí a robiť trochu aj nejakú zaujímavú prácu. *Dobrovoľníčenie* a cestovanie im dá určite viac ako len štúdium. Získajú veľmi cenné životné skúsenosti. Samozrejme, nech vždy prihliadajú na bezpečnosť.

Opísala som vám moje pocity ako slovenskej mamky, ktorá by svoje deti tak ďaleko asi nepustila. Čo by ste odkázali rodičom, ktorí majú podobný názor, aký som mala aj ja?

Rodičia, by mali veriť svojim deťom a podporovať ich. Je pravda, že nemáme toľko životných skúseností. Áno sme mladé, ale záleží nám na tom, aby sme sa čo najviac naučili, vyťažili z tohto cestovania maximum. Aby sme si aj našli smer, ktorým sa chceme vydať. Práve na to by mali rodičia, ktorí chcú pre svoje deti to najlepšie, prihliadať. Že je to pre ich dobro a vlastne pre ich dospelie.

Zuzana Matúšová Girgošková
Foto autorka
Publikované na www.lifereset.sk

del. Keď nám niekto taký zastavil, jednoducho sme ho slušne odmietli a on pokračoval ďalej v ceste.

Tú istú otázku vám položím aj čo sa týka *woofingu*. Nemali ste nejaké obavy *dobrovoľničiť* na farmách?

Mali sme rovnaké pravidlo ako so stopovaním – nevyberali sme si farmy, na ktorých je hosťiteľ len muž. No napokon sme na jednej takej farme boli a môžeme povedať, že to bol jeden z najlepších hosťiteľov. V Austrálii sme mali ešte zásadu, že sa budeme presúvať a *woofovať* len pri pobreží a nepôjdeme do vnútrozemia, kde sú farmy veľmi odľahlé a je k nim ťažký prístup.

Aké sú vaše doterajšie skúsenosti s *woofingom*?

Veľmi dobré. Farmári sú veľmi priateľskí a milí. Na niektorých farmách sme sa dokonca cítili ako členovia rodiny. *Wwoofing* nám veľmi veľa dáva. Stretávame sa s množstvom zaujímavých ľudí, napríklad ako ste vy a vaša rodina. Každé z týchto stretnutí nás formuje a posúva ďalej. Tiež nás to učí budovať si nové vzťahy. Nehanbiť sa, ale, naopak, byť otvorený. Na druhej strane, vďaka *woofingu* môžeme veľmi výhodne cestovať. Napríklad, v Austrálii sme si za celé

Negatívum bolo, že nás ubytovali v starom karavane, ktorý sme si predtým, ako sme sa doň nasťahovali, museli kompletne upratať.

Anna na mňa pôsobila viac uvoľnene a bezstarostne. Zrejme sú výborná dvojka a navzájom sa dopĺňajú.

Obe však zhodne tvrdia – CESTUJTE!